

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Wolfke - Kobzar
Sędziowie:	SSA Walter Komorek (spr.) SSA Elżbieta Lipińska
Protokolant:	Teresa Wróbel - Płatek

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **A. G.**

przeciwko (...) **Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 20 czerwca 2012 r. sygn. akt I C 259/09

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach I, II i III w ten sposób, że zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 45.713 zł (czterdzieści pięć tysięcy siedemset trzysta trzy złote) z ustawowymi odsetkami od dnia 20 czerwca 2012 r., a dalej idące powództwo oddala, znosząc wzajemnie koszty procesu i nakazując stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Opolu tytułem opłaty sądowej, od ponoszenia której powód był zwolniony, kwotę 2.286 zł;**
- 2. dalej idącą apelację oddala;**
- 3. znosi wzajemnie koszty postępowania apelacyjnego;**
- 4. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Opolu tytułem opłaty sądowej od powództwa uwzględnionego w postępowaniu apelacyjnym, kwotę 2.158 zł;**
- 5. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Opolu na rzecz radcy prawnego W. G. kwotę 2.700 zł wraz podatkiem od towarów i usług przewidzianym dla tego rodzaju czynności, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2012 r. wydanym w sprawie I C 259/09 Sąd Okręgowy w Opolu:

- w pkt I zasądził od pozwanej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K. na rzecz powoda A. G. kwotę 2.597,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty;
- w pkt II oddalił dalej idące powództwo;
- w pkt III zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 7.458 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- w pkt IV zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Opolu na rzecz radcy prawnego W. G. kwotę 7.200 zł plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu I - instancyjnym.

Powyższy wyrok został oparty na następujących ustaleniach faktycznych.

Powód A. G. na podstawie przydziału otrzymał spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu położonego w K. przy ul. (...) w zasobach pozwanej Spółdzielni. Powód nie regulował należności z tytułu czynszu za zajmowany lokal mieszkalny. Pozwany, chcąc wyegzekwować należność, wniósł powództwo o zapłatę. Sąd Rejonowy w K.nakazem zapłaty z dnia 01.03.2002 r. sygn. akt VI Nc 269/01 zasądził na rzecz Spółdzielni kwotę 997,68 zł, którą skierował do egzekucji. Wobec bezskuteczności egzekucji prowadzonej z ruchomości powoda, jak i wobec faktu, iż wobec powoda toczyły się inne egzekucje skierowane już do przedmiotowego lokalu, pozwany przyłączył się do nich.

Pismem z dnia 03.10.2001 r. powód został poinformowany, iż w związku ze wzrastającym zadłużeniem administracja osiedla przygotowała wniosek do Rady Nadzorczej o wykluczenie powoda ze Spółdzielni, zakreślając jednocześnie termin do złożenia wyjaśnień na dzień 09.10.2001 r. Należność pozwanej na dzień 31.10.2001 r. wynosiła 2046,23 zł wraz z odsetkami. Pismo zostało przesłane na adres ul. (...), pismo nie zostało podjęte przez powoda. Powód nie pozostawił pozwanej żadnego adresu kontaktowego, nie ustanowił również pełnomocnika do reprezentowania go przed organami Spółdzielni. Wnioskiem z dnia 13.11.2001 r. Zarząd pozwanej Spółdzielni wystąpił o wykluczenie powoda

z szeregu jej członków. Pismem z dnia 14.01.2002 r. powód został zaproszony na posiedzenie Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni, na którym miała być omawiana kwestia jego wykluczenia z grona członków. Uchwałą Rady Nadzorczej z dnia 07.02.2002 r. nr (...) powód został wykluczony z grona członków (...). Uchwała z pouczeniem o trybie odwoławczym została przesłana na adres powoda, nie została jednak przez niego podjęta.

Pismem z dnia 14.03.2002 r. ojciec powoda zwrócił się do pozwanej o możliwość rozłożenia zaległości czynszowych na raty oraz nienaliczanie odsetek. Spółdzielnia pismem z dnia 11.04.2002 r. poinformowała J. G., iż w sprawie rozłożenia płatności na raty powinien zwrócić się A. G. jako członek spółdzielni. Ojciec powoda nie uregulował zaległości, wobec czego pozwana wystąpiła z powództwem o orzeczenie eksmisji powoda z lokalu. Wyrokiem zaocznym z dnia 05.06.2002 r. sygn. I C 102/02 Sąd Rejonowy w K.orzekł eksmisję powoda. W oparciu o w/w wyrok pozwana Spółdzielnia przeprowadziła eksmisję powoda, a opróżniony lokal mieszkalny przydzieliła H. W.. Wszelkie ruchomości znajdujące się w przedmiotowym lokalu zostały zajęte, a następnie zabezpieczone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K.z/s w K. ul. (...); część ruchomości pozostała pod dozorem komornika, natomiast część ruchomości oddano pod dozór Spółdzielni. Pozwana Spółdzielnia w dniu 13.11.2002 r. dokonała wyliczenia wysokości wkładu budowlanego zgodnie z art. 229 Prawa Spółdzielczego, określając jego wartość na kwotę 28.345,20 zł. Pozwana po rozliczeniu wkładu budowlanego, czyli po ustaleniu wysokości należnego wkładu budowlanego, a następnie po potrąceniu należności na rzecz Komornika z tytułu dokonanego zajęcia w sprawie I KM 819/01, po potrąceniu należności pozwanej z tytułu zaległości czynszowych, kosztów poniesionych przez pozwaną spółdzielnię z tytułu opróżnienia lokalu i jego remontu, pozostałą część wkładu wypłaciła powodowi w kwocie 10.768,90 zł.

Powód w 2001 r. zamieszkiwał w W., w okresie od kwietnia do czerwca 2003 r. przebywał za granicą, w okresie od stycznia do kwietnia 2002 r. zamieszkiwał również w W.. Przez cały okres nieobecności nie powiadamiał pozwanej Spółdzielni o kolejnych miejscach zamieszkania, dopiero pismem z dnia 27.06.2002 r. powód poinformował pozwaną Spółdzielnię o adresie dla doręczeń. Wiadomość o wyeksmitowaniu go z mieszkania powziął w dniu 25.07.2003 r., pismem z dnia 28.07.2003 r. zwrócił się do pozwanej o wydanie wszystkich dokumentów dotyczących eksmisji z mieszkania przy ul. (...). Dokumenty zostały powodowi wydane. Powód został również poinformowany przez pracowników administracji pozwanej Spółdzielni o miejscu przechowywania jego ruchomości oraz o możliwości ich odbioru. Powód odmówił odbioru przechowywanych ruchomości. W dniu 07.08.2003 r. odwołał się od uchwały Rady Nadzorczej z dnia 07.02.2002 r. Uchwałą nr (...) z dnia 05.12.2003 r. odwołanie powoda wobec upływu 18 miesięcy od dnia podjęcia zaskarżonej uchwały i naruszenia przez odwołującego się § 53 i § 87 statutu Spółdzielni, pozostawiono bez rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 24.08.2004 r. sygn. I C 102/02 Sąd Rejonowy w K. uchylił wyrok zaoczny z dnia 05.06.2002 r. i powództwo oddalił. Uzasadniając wydane orzeczenie Sąd Rejonowy wskazał, że oddalił powództwo z uwagi na fakt, iż na mocy wyroku zaocznego eksmisja została już wykonana. Zatem w dacie wydania wyroku żądanie było bezprzedmiotowe, bowiem powód A. G. nie zajmował faktycznie lokalu, którego dotyczył pozew. Pismem z dnia 14.03.2007 r. powód zwrócił się do Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w K. zapytaniem o zwrot zajętych ruchomości. Pismem z dnia 05.06.2007 r. Komornik poinformował powoda, iż część zajętych ruchomości została sprzedana w drodze licytacji, a część ruchomości m. in. klasery ze znaczkami zostały oplombowane przez Komornika i znajdują się w jego posiadaniu i mogą zostać wydane powodowi; część nieruchomości oddano pod dozór pozwanej Spółdzielni. Pismem z dnia 26.01.2009 r. Komornik Sądowy wezwał powoda do odbioru przechowywanych ruchomości. Powód nie dokonał odbioru swojej własności.

Zgodnie z § 8 pkt 2 ppkt 2 statutu (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K., uchwalonego w dnia 23.06.1995 r., „członek jest obowiązany zawiadamić Spółdzielnię o zmianie danych zawartych we wniosku o przydział lokalu i deklaracji przystąpienia do Spółdzielni”.

Oszacowana wartość wkładu budowlanego związanego z lokalem mieszkalnym powoda w budynku wielorodzinnym położonym przy ul. (...) w K. na dzień 02.10.2002 r. (zgodnie z art. 229 § 1 ustawy z dnia 15.12.2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych) wynosiła 28.345,20 zł, natomiast na dzień 10.04.2010 r. wartość lokalu wyniosła 97.000,00 zł.

Wartość ruchomości znajdujących się w pomieszczeniu Spółdzielni Mieszkaniowej w K. na dzień 02.10.2002 r. wynosiła 15.506,00 zł, na lipiec 2003 r. wynosiła 12.909,00 zł, natomiast wartość w/w ruchomości na dzień 08.11.2011 r. wyrażała się kwotą 2.229,00 zł.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zważył, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie w nieznaczej, wskazanej w przywołanym na wstępie wyroku części. Sąd Okręgowy obciążył powoda skutkami niezastosowania się do § 8 pkt 2 ppkt 2, wskutek czego przyjął fikcję doręczenia powodowi na adres przydzielonego mu lokalu korespondencji związanej z rozpoznaniem wniosku Zarządu o wykluczenie powoda ze Spółdzielni. Wygasło zatem skutecznie spółdzielcze własnościowe prawo powoda do lokalu mieszkalnego, co zarazem otwierało pozwanej Spółdzielni drogę do przymusowego wydobycia lokalu. Na pytanie zatem, czy działania pozwanej związane z pozbawieniem powoda członkostwa w Spółdzielni i opróżnieniem jego lokalu były zwinione. Sąd Okręgowy odpowiedział negatywnie. Tym samym oddalono powództwo odszkodowawcze powoda, mocą którego dochodził on różnicy między wartością rynkową lokalu (97.000,00 zł), a wypłaconym mu wkładem budowlanym z tym lokalem związanym (10.768,90 zł) – różnica ta zawiera się w kwocie 86.232,00 zł stanowiącej **w apelacji** wartość przedmiotu zaskarżenia. Wnosząc o zasądzenie owej kwoty po zmianie w tej części wyroku, pozwany zarzucił m. in. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 227 § 1 i 2 ustawy

z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze, poprzez jego błędną wykładnię sprowadzającą się do przyjęcia, iż spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego wygasło bez dania powodowi możliwości zbycia tego lokalu na rzecz osoby trzeciej, która zostałaby przyjęta do Spółdzielni.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji na koszt powoda.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na połowiczne uwzględnienie.

Zanim zostaną wyjaśnione przyczyny takiego stwierdzenia, należy rozważyć, korzystając z prawidłowych wywodów Sądu Okręgowego, źle jednak zastosowanych, a dotyczących pojęcia winy pozwanej w opisanym stanie faktycznym, właśnie winę uzasadniającą przyznanie powodowi połowicznego odszkodowania, z racji jego przyczynienia się w połowie do uszczerbku powstałego w sferze jego praw majątkowych.

Spór sprowadzał się zatem do ustalenia, czy działanie pozwanej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w K., związane z pozbawieniem powoda członkostwa w spółdzielni oraz przeprowadzeniem jego eksmisji z zajmowanego lokalu, było zawinione.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest art. 416 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Zgodnie z art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Z kolei art. 416 k.c. stanowi, że osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu.

Przepis art. 416 k.c. stanowi podstawę przypisania osobie prawnej odpowiedzialności na zasadzie winy za szkodę wyrządzoną przez osobę fizyczną, która powołana została jako piastun organu tej jednostki organizacyjnej i działa w charakterze tego organu. Stanowi zatem dla osób prawnych odpowiednik regulacji odpowiedzialności za czyn własny zawartej w art. 415 k.c. Przepis ten określa ogólną regułę dla odpowiedzialności za szkodę, do której doszło wskutek zdarzeń nazywanych czynami niedozwolonymi (odpowiedzialność deliktowa).

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej w tytule czynu niedozwolonego są: zaistnienie szkody, wystąpienie faktu, za który ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot, czyli czynu niedozwolonego, a także związek przyczynowy pomiędzy czynem niedozwolonym, a szkodą w tej postaci, iż szkoda jest jego zwykłym następstwem.

Pierwsze polega na zachowaniu się aktywnym, drugie na zachowaniu się biernym. To ostatnie może być uznane za „czyn” wówczas, gdy wiąże się ono z ciążącym na sprawcy obowiązku czynnego działania i niewykonania tego obowiązku.

Czyn sprawcy, za który ponosić będzie on odpowiedzialność, musi nosić znamię bezprawności, rozumianej jako naruszenie przepisów prawa lub zasad współżycia społecznego. Chodzi przy tym o naruszenie norm powszechnie obowiązujących jako regułę postępowania wyznaczonych przez nakazy i zakazy wynikające z norm prawa pozytywnego, w szczególności prawa cywilnego, karnego lub administracyjnego, bankowego itp. (wyrok SN z dnia 13 lutego 2004 r., IV CK 40/03, Lex nr 151636).

Oprócz bezprawności działania sprawcy, koniecznym jest również, by sprawcy można było przypisać winę. Prawo cywilne nie definiuje pojęcia winy. Korzystając w tym zakresie z dorobku prawa karnego, przyjmuje się, że pojęcie to zawiera dwa elementy składowe: obiektywny i subiektywny. Element obiektywny oznacza niezgodność zachowania się z obowiązującymi normami postępowania, a więc szeroko rozumianą bezprawność. Element subiektywny zaś dotyczy stosunku woli i świadomości działającego do swego czynu. Najkrócej rzecz ujmując, winę można przypisać podmiotowi prawa tylko wtedy, kiedy istnieją podstawy do negatywnej oceny jego zachowania z punktu widzenia obu tych elementów, tzw. zarzucalność postępowania (wyrok SN z dnia 26 września 2003 r., IV CK32/02,

Lex nr 146462). Prawo cywilne w zakresie deliktów prawa cywilnego rozróżnia, analogicznie jak prawo karne, dwie postacie winy: winę umyślną, dolus i nieumyślną - niedbalstwo, culpa. Wskazać należy, że chcąc dokonać oceny, kiedy mamy do czynienia z winą w postaci niedbalstwa, decydujące znaczenie ma miernik staranności, jaki przyjmuje się za wzór prawidłowego postępowania. Jaki to jest miernik - wskazuje przepis art. 355 k.c., odnoszący się do odpowiedzialności kontraktowej i deliktowej. Judykatura i piśmiennictwo formułują wzorce należytego postępowania, powszechnie aprobowane w społeczeństwie lub danej grupie społecznej, przy czym zachowania odbiegające od tych wzorców oceniane są jako niedbałe. Należy jednak podkreślić, że wymaga się zachowania przeciętnej ostrożności, przy czym dla określenia owej przeciętnej miary należy wziąć pod uwagę przynależność sprawcy do określonej profesji, uwzględniając obowiązki, jakie na daną grupę zawodową nakładają przepisy prawne, pragmatyki zawodowe, kodeksy etyczne itp. Dla przypisania niedbalstwa konieczne jest ustalenie, że w konkretnych okolicznościach danego przypadku sprawca mógł zachować się z należytą starannością. Taką kwalifikację uniemożliwiają nieraz błędne informacje, na podstawie których sprawca podejmował decyzję, lub fakt, że do nieostrożnego zachowania sprawca został zmuszony warunkami. Za niedbałe trzeba jednak uznać postępowanie sprawcy, które nie było konieczne i zostało podjęte dobrowolnie, przy świadomości występujących ograniczeń.

Istotnym jest także, by pomiędzy działaniem sprawcy a szkodą, jaka występuje po stronie osoby poszkodowanej, zaistniał adekwatny związek przyczynowy, rozumiany jako następujące po sobie, kolejne i logiczne etapy postępowania sprawcy skutkujące powstaniem szkody. Ponadto zaznaczyć należy, iż sprawca ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne, zazwyczaj występujące skutki jego działania, nie ponosi zaś odpowiedzialność za szkodę, która nie pozostaje w związku z jego działaniem.

Ostatnim zaś elementem odpowiedzialności opartej na podstawie art. 415 k.c. jest szkoda, jaka występuje po stronie osoby poszkodowanej. Szkoda na mieniu obejmuje wyłącznie uszczerbek majątkowy, natomiast szkoda na osobie obejmuje wszelkie uszczerbki wynikające z uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia, pozbawienia życia czy naruszenia innych dóbr osobistych człowieka. Uszczerbki te mogą przybrać postać szkody majątkowej, jak i niemajątkowej - krzywdy.

Ciężar dowodu, a więc wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności opartej na art. 415 k.c., obciąża co do zasady poszkodowanego (art. 6 k.c.).

Przepis art. 17⁸ ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, przewidujący wygaśnięcie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu na skutek utraty członkostwa z przyczyn innych niż śmierć (wykluczenia, wykreślenia, wypowiedzenia), utracił moc z dniem 15 kwietnia 2004 r. na skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 marca 2004 r. (K 32/03, Dz. U. Nr 63, poz. 591). Ma to istotne znaczenie także dla oceny skuteczności utraty prawa wskutek wygaśnięcia, które nastąpiło (w myśl dotychczasowych przepisów) przed orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale

z dnia 23 czerwca 2005 r. (III CZP 35/05, OSNC 2006, nr 5, poz. 81): „w sprawie z powództwa spółdzielni mieszkaniowej o eksmisję pozwany – wykluczony członek spółdzielni może skutecznie powołać się na przysługujące mu wobec tej spółdzielni spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu także wówczas, gdy wykluczenie nastąpiło przed wejściem w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego

z 30 marca 2004 r., K 32/03 (OTK ZU 2004, nr 3A, poz. 22, Dz. U. Nr 63, poz. 591).

W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy nawiązuje do przeważającego w orzecznictwie poglądu, że stwierdzenie niekonstytucyjności przepisu i jego eliminacja z porządku prawnego, jeżeli nic innego nie wynika z sentencji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, ma skutek ex tunc, ale nie wcześniej niż od dnia wejścia w życie Konstytucji (17 października 1997 r.). Przedmiotowy przepis art. 17⁸ ust. 1 ustawy

o spółdzielniach mieszkaniowych obowiązywał od 15 stycznia 2003 r. Jego wcześniejszym odpowiednikiem był art. 227 § 1 Prawa spółdzielczego. Również ten przepis wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 11 grudnia 2008 r., K 12/08, został uznany za niezgodny z Konstytucją.

W razie bezprawnego ograniczenia przez spółdzielnię mieszkaniową uprawnień byłego członka do zbycia własnościowego prawa do lokalu członek ten ma interes prawny w ustaleniu istnienia tego prawa (wyrok SN z 16 września 1987 r., II CR 235/87, OSNCP 1989, nr 2, poz. 34). Zgodnie z przywołanym wyżej art. 227 § 1 zd. 1 Prawa spółdzielczego, własnościowe prawo do lokalu wygasa z upływem 6 miesięcy od dnia ustania członkostwa z innych przyczyn niż śmierć członka, **chyba że członek przed upływem tego terminu wskaże osobę, której zbył prawo**, a osoba ta złoży deklarację członkowską.

Z prawidłowych ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego wynika, czego ten Sąd nie dostrzegł, iż wina pozwanej Spółdzielni tkwi w tym, że ta nie zareagowała właściwie na fakt powiadomienia jej przez powoda w dniu 27 czerwca 2002 r. o jego adresie do doręczeń, o spłacie części długów w kwocie 500 złotych i o prośbie rozłożenia na raty pozostałej części długu. Z powyższego wypływa wniosek, iż powód według stanu na ten dzień nie wiedział o wykluczeniu go ze Spółdzielni

i o wydaniu przeciwko niemu wyroku eksmisyjnego. Rzeczą pozwanej było w takiej sytuacji, żeby można było mówić o zachowaniu odpowiedniego miernika staranności, powiadomienie powoda o zaistniałych na jego niekorzyść, z inicjatywy pozwanej, faktach prawotwórczych. Gdyby bowiem powód wiedział, że jego prawo do lokalu wygasło, we własnym interesie dokonałby zbycia prawa do lokalu po cenie rynkowej, otwierając nabywcy drogę do członkostwa w Spółdzielni. Powód zatem utracił 97.000,00 zł na skutek zaniechania powinności pouczenia go o takiej możliwości ze strony Spółdzielni.

Z drugiej jednak strony, i na tym polega przyczynienie się powoda w 50-procentach do powstałej szkody wynikłej z usprawiedliwionej jego niewiedzy o konieczności zbycia lokalu dla zapobieżenia uszczerbku w sferze majątkowej, tenże powód powinien był na bieżąco – czego wymagał od niego § 8 pkt 2 ppkt 2 Statutu – każdorazowo podać do wiadomości Spółdzielni swoje miejsce pobytu, co zapobiegłoby utracie przez niego prawa do lokalu. Tym samym Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w pkt I, II i III w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 45.713,00 zł z ustawowymi odsetkami – zgodnie z żądaniem powoda – od 20 czerwca 2012 r., a dalej idące powództwo oddalił, znosząc wzajemnie koszty procesu i nakazując stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Opolu tytułem opłaty sądowej, od ponoszenia której powód był zwolniony, kwotę 2.286,00 zł. Kwota 45.713,00 zł wynika z dodania do 43.111,00 zł (połowa rynkowej wartości lokalu po kompensacie kwot wynikłych z wypłaconego wkładu budowlanego oraz z przedmiotu i kosztów egzekucji), stanowiących odpowiednik połowy kwoty dochodzonej w apelacji, nie zaskarżonej przez pozwaną kwoty 2.597,00 zł.

Orzeczenie Sądu Apelacyjnego uzasadniają przepisy art. 386 k.p.c. i art. 100 k.p.c.

MR